

Opdragelse andetsteds, men trænger til at komme under Kur for den Sygdom eller Lidelse, det har. Der har man hidtil mødt den Vanskelighed, at Værgeraadene ofte indtil videre maatte tage fat, fordi det ikke var muligt straks at skaffe de tilbørlige Anbringelsessteder, og jeg lægger megen Vægt paa, at Sagerne nu skal indbringes for Overøvrigheden, og denne skal snarest muligt, senest inden 2 Maaneder — den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa den Trykfejl, her findes —, meddele Værgeraadet, hvorledes Barnet skal overgives til Sørforsorg, hvorved man opnaar saa megen Sikkerhed som overhovedet muligt for, at Barnet ikke i lang Tid undergives en Forsorg, som ikke svarer til dets Tilstand.

Den anden Ændring, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er Ændringsforslaget til § 34, hvorved vi imødekommer et Ønske, der er rejst fra mange Sider ude omkring paa Møderne, idet det bestemmes, at i de Tilfælde, hvor Værgeraadet anser det for sandsynligt, at de Forhold, som giver Anledning til, at et Barn under 14 Aar bør fjernes fra Hjemmet, kan ændres i Løbet af kortere Tid, kan Beslutningen gaa ud paa, at Barnet indtil videre skal anbringes udenfor Hjemmet, dog at Værgeraadet samtidig tager Beslutning om, til hvilket nærmere Tidspunkt Sagen vil være at genoptage. Dette er formentlig en overmaade god Bestemmelse, der samtidig opfordrer Værgeraadet og Hjemmet til at tage forsigtigt og fornuftigt paa Sagerne. Det er altsaa uvidet til ikke alene at gælde Skoleforseelser, men overhovedet at gælde hele Værgeraadets Virksomhed.

Ved disse forskellige Ændringer af Værgeraadsinstitutionen i Forbindelse med Ændringerne af Værgeraadens Stilling er der, forekommer det mig, ogsaa hvad dette andet Hovedformaal angaar, skabt de nødvendige Betingelser for et helt andet Forhold mellem Befolkningen og Værgeraadsinstitutionen end det hidtidige.

Derimod beklager jeg, at det tredje Hovedformaal, som jeg angav at være dette: at samle hele den sociale Forsorg under eet Ministerium, ikke er blevet opfyldt. Der er her ikke som Hovedformaal Tale om enten en straffende Myndighed, hvorfor Sagen burde lægges under Justitsministeriet, eller en speciel pædagogisk Forsorg, hvorefter Sagen burde lægges under Undervisningsministeriet, men om en Gren af den almindelige Sociallovgivning, den offentlige Forsorg, som baade systematisk og rent praktisk fornuftmæssigt set burde

henlægges under Indenrigsministeriets Socialdepartement, hvorunder den øvrige mangeartede sociale Lovgivning sorterer. Jeg kan ikke forstaa den Stilling, den højtærede Justitsminister og Udvalgets Flertal har taget overfor dette Spørgsmaal. Jeg beder endnu en Gang erindret, at man fra alle Sider her i Tinget ved Behandlingen i 1919 af Lovforslaget om Oprettelse af et nyt Departementcheffembede i Indenrigsministeriet udtrykkelig udtalte, at det var naturligt at lægge Værgeraadsforsorgen ind under et socialt Ministerium eller under Indenrigsministeriets Socialdepartement. Men siden denne Udtalelse — for hvilken særlig den nuværende Indenrigsminister sammen med undertegnede var virksom — blev fremsat i det daværende Udvalgs Betænkning og godkendt fra alle Sider her i 1919, er der jo kommet det yderligere til, at De samvirkende Sogneraadforeningers Bestyrelse, i Spidsen for hvilken staar en anden af den højtærede Justitsministers ligesaa højtærede Kolleger, nemlig den højtærede Forsvarsminister, har udtalt nøjagtig det samme. Den højtærede Forsvarsminister stiller sig altsaa paa samme Standpunkt som Landstinget i 1919, nemlig at Værgeraadsforsorgen naturligt hører ind under det Ministerium, som i øvrigt varetager social Forsorg. Det har ikke været mig muligt, i hvert Fald erindrer jeg det ikke, hverken fra Flertallets eller fra den højtærede Justitsministers Side at faa virkelige Argumenter for, at man her ønsker at gaa mod den Ordning, som to andre Ministre henholdsvis i 1919 og 1921, og hele Landstinget i 1919 har anset for den rigtige. Jeg kan ikke finde nogen Forklaring herpaa, med mindre det skulde være den, at man i 1919 ønskede at henlægge disse Sager under et socialt Ministerium, fordi det den Gang var Hr. Stauning, som var Minister, og at naar man i 1922 ikke ønsker at henlægge dem under Indenrigsministeriet, er det, fordi Dr. Kragh er Indenrigsminister. Jeg indrømmer, at det set med Flertallets Øjne ikke er nogen nærliggende Forklaring, men jeg er ikke i Stand til at finde nogen anden, og jeg imødeser derfor med Interesse en Forklaring af den højtærede Justitsminister paa, hvorfor man ikke kan opretholde den tidligere indtagne Stilling — i Udvalget har jeg ikke været saa lykkelig at faa det at vide.

Som det fjerde Hovedformaal nævnte jeg Bestræbelserne for at faa den oprindelige Værgeraadsløvs Karakter af en Straffelov helt ophævet, denne Karakter, som i Loven af 1905 allerede viste sig i § 1,